

vâr ea o relatare modestă a textului, pentru care, în ordine, „vinovații” sînt :

— Moț Negoescu, care supradimensionează revuistic confuzia și ridicolul personajului său (contabilul Tudor Teodorescu) ;

— Cornel Ciupercescu — rece, distant, refuzat de farmec în liceanul străluminat de marea iubire a adolescenței, pentru care toate milioanele de dolari ale lumii nu fac cît dragostea lui ;

— J. Moreni, care risipește fără remușcări zestrea unui rol suculent, bucurîndu-se candid să înfățișeze la limita mediocrității pe Toma Oaie (în Jamaica : Tom Whyer și milionar), plecat de mult din țară, dar fără a fi pierdut fiorul iubirii pămîntului natal ;

— Emilia Dobrin — neîngăduit de indiferență față de un rol mic dar bun (Cixi) ;

— în sfîrșit — dar, de fapt, în primul rînd — Nora Popescu, a cărei evoluție scenică e într-o continuă discordanță cu textul și cu partenerii. Personajul ei — fals și dezmembrat — se remarcă prin... absență atunci cînd, în actul al III-lea, autorul, parcă intuind cum îi va fi interpretat personajul la Ploiești, își trimite cu insistență eroina la bucătărie...

Au fost, cum se zice, în rol — nu fără a resimți lipsa de aderență a replicii lor la jocul partenerilor — Nelly Constantinescu (autoare a unui frumos portret al visătoarei profesoare de geografie) și Victor Bucurescu (ex-celent în momentele cînd, transfigurat, demască retorismul personajului său, George Dalbin).

Merită, poate, o discuție aparte, dar în alt context, scenografia semnată de Gheorghe Toma. Decoratorul a limitat și a încleștat spațiul de joc, desenînd o încăpere strident colorată și inabil construită.

Dumitru Negreanu

Teatrul „Mihai Eminescu” din Botoșani

AVARUL

de Molière

Este impresionantă rîvna cu care mica trupă a teatrului din Botoșani — la ora actuală poate cea mai mică din țară — continuă seria reprezentațiilor notabile în ciuda unor „accidente”. Derutați o clipă în fața „evadării”, în plină desfășurare a stagiunii, a trei absolvenți, distribuți în roluri de prim-plan, botoșănenii reușesc să-și depășească imediat mica lor nefericire, își regrupează forțele și

realizează cu *Avarul* un al treilea spectacol de ținută. După *Răzvan* și *Viadra* și *Speciulnea doamnei Warren* — unanim apreciate acasă și în turcu —, *Avarul* reprezintă un argument deplin convingător al valorii —, atît în ceea ce privește prezența elasicilor în repertoriu, cît și aspirația sistematică a colectivului la profesionalism. Mare lucru să dai peste o trupă care să țină seama de limitele sale, de rațiune și logică, de simetrie și de proporții. Discernămîntul, măsura, echilibrul, iată însușirile care pot fi admirate și în acest nou spectacol. Nu este vorba, desigur, de o montare care să releve cu deosebită strălucire universul teatral al textului, să-i descopere noi fețe posibile. E vorba de o lectură scenică aplicată, fără veleități de înnoire, fără exuberanțe sau scînteieri de suprafață. O lectură care pune în evidență pe linia unei pătrunzătoare analize de realism psihologic social, cu euceritoare simplitate (cu aceea plăcută migală care dă farmec oricărei producții artistice, cu efecte de haz sincer, spontan) viața piesei, realitatea ideii, denunțul viciului. Begizoarea Marietta Sadova, secundată de Eugen Traiașu Bordușan, împreună cu interpretii au prospectat și au reconstituit interiorul casei și al familiei împătimitului burghez Harpagon, cu o privire comică pătrunzătoare, ușor șireată, cu drămuire a nuanțelor. Viața piesei s-a constituit cu intensitate luminoasă datorită autenticității personajelor, forței sentimentelor cu care s-a acuzat meteahna ridicolă a stăpînului casei. Această forță se înfățișează în primul rînd la cele două perechi de îndrăgostiți, Despina Prisăcaru (Elise), Boris Perevoznic (Cléante), Ana Vlădescu Aron (Mariane) și Sică Stănescu (Valère) au iucat cu sinceritate, farmec și haz discret. Pericolul convenționalismului din atitudinile și limbaajul acestor personaje a fost astfel evitat. Cuplurile au devenit viabile, convingătoare. De menționat în mod deosebit relieful comic pe care l-au căpătat în această montare galeria pitorească a slujitorilor lui Harpagon. Compoziții comice savuroase au realizat : Dorn Buzea în *La Flèche* (un snîriduș vesel, mucalit, mobil și foarte smecher), Igor Haucă în jupînul Jacques (a schimbat masea și caracterul vizitului și bucătarului cu dezinvoltură, cu efecte comice sigure, tonice și eficiente), Viki Andronescu a schițat amuzant, în scurtele sale apariții, fără vorbe, doar prin gest și atitudine, chipul timp al jupînesei Claude, Silvia Brădescu în Frosine a fost o petitoare autentică, bonomă, pitorească. Ferindu-se de robia modelelor consacrate, Ion Plăieșeanu a fost obligat să facă eforturi pentru a putea să sugereze măcar în mare conturul supradimensionat al lui Harpagon. Interpretul n-a posedat întreaga forță tragicomică a personajului. El are însă meritul de a fi parcurs etapele rolului cu convingere, de a fi sugerat clar și precis, fără deformare sau exagerări caricaturale, sensurile purtate de celebrul personaj.

V. D.